

KILIMANJARO

In augustus 2017 had mijn collega bezoek van haar zus die in Kenia woont. Het klikte wel en met de verhalen die zij vertelde waren we zoet. Op een gegeven moment stelde ze voor dat we haar konden bezoeken als we zin hadden. Thuis gekomen ben ik direct gaan googelen en tot mijn blijdschap zag ik dat de Kilimanjaro op een goeie 300 kilometer verder lag van haar woonplaats wat natuurlijk ineens aanlokkelijk begon te worden. Toch één van de 7 summits.

Ik ben onmiddellijk op zoek gegaan naar organisaties en prijzen, wat eerst afschrikt, de beklimming van de Kilimanjaro is niet goedkoop. Tot ik bij een plaatselijke organisatie terecht kom met een betaalbare prijs. Natuurlijk ben ik een beetje argwanend maar de recensies zijn positief en dus heb ik de knoop doorgehakt. In oktober 2017 boeken mijn vrouw en ik de vlucht voor vertrek in juli 2018. Onze gastvrouw zou ons naar Moshi, in Tanzania brengen en ons bij de terugkomst opwachten.

PLANNING

We kiezen voor de Marangu route, de kortste ook wel de Coca Cola route genoemd. Dit vanwege de beperkte verlofdagen van mijn vrouw en van het "comfort" van hutten.

Daar de hoogte niet te onderschatten is hebben we ons fysiek goed voorbereid door lange wandelingen op de heide en in de Ardennen. En via Altitude Dream huren we de "Intermitted Hypoxic Training" machine om aan de hoogte te gewinnen. Een harde training gedurende vijf weken, we kiezen voor een inspanningstraining op de loopband met een masker op, niet voor de tent.

20 juli 2018 is het zover, we zijn op weg naar Kenia. Een dag later komen we aan en even ontspannen want het is een lange vlucht geweest.

Maandag 23 juli rijden we richting Tanzania, maar wat voor ons een ritje van ongeveer tweeënhalf uur zou zijn, blijkt wel een uur of zeven te duren. Het verkeer is moordend, dikwijls heb ik mijn ogen dicht gedaan en in gedachten mijn testament gemaakt.

Dinsdag 24 juli, briefing in het hotel. We zijn met vier, een Canadees koppel en wij. Tijdens de briefing blijkt dat onze mede stappers snel last zouden kunnen hebben van hoogteziekte, dat voelt niet goed aan, maar we zien wel.

MANDARA

Woensdag 25 juli onze eerste etappe, we zijn klaar om het regenwoud te verslaan. De twaalf dragers zijn volop aan het pakken, wat we allemaal meenemen houdt je niet voor mogelijk. Ongeveer acht km tot het eerste kamp. De tocht is mooi, nat en leerrijk, onze gidsen zijn attent en geven veel info over flora en fauna. Het gaat gestadig en gemoedelijk "pole pole". Na enkele uren komen we doornat aan bij de Mandara hut op 2720 meter. Wat de luxe van een hut betreft, die was ver te zoeken. Met vier op amper vier à vijf vierkante meter en ook de bagage erbij. We krijgen een badje met warm water en een stukje zeep. Een half uur later zitten we aan tafel voor onze eerste voedzame maaltijd. Met een bende luidruchtige Chinezen naast ons, zijn we blij dat we naar bed kunnen.

HOROMBO

De volgende morgen om half zes opstaan, een katte wasje en ontbijten. We stappen nog een stuk door het regenwoud, vandaag elf km, het weer is uitstekend en droog. Elli, onze medewandelaarster moet regelmatig stoppen en overgeven, wat het tempo nog meer doet dalen. Ook Dennis voelt zich minder goed vandaag. We zouden een kleine omweg maken langs de Maurandi krater, het "kleine" broertje van de Kibo, beiden zijn vulkaankraters van de Kilimanjaro. Deze vulkaan is niet dood maar slapende.

We zijn aangekomen bij de Hormbo hut op 3720 meter en blij dat Elli en Dennis er geraakten. De nacht brengt hopelijk beterschap, ook ik heb hoofdpijn. Dit is niet door hoogteziekte maar ik ben gevoelig wat betreft hoofdkussens. De gids Carlson, en mijn vrouw maken zich zorgen omdat mijn zuurstof gehalte maar 77% bedraagt. Voor mij geen probleem, ik had dit tijdens de trainingen ook wel eens.

De derde dag verloopt rustig, het is namelijk een acclimatisatie dag. Er staat een wandeling van zes km op het programma naar de Zebrarocks. 's Avonds is mijn hoofdpijn nog niet weg maar het zuurstofgehalte is in orde en na een pijnstiller voel ik mij weer pico bello.

KIBO

Dag vier vertrekken we naar de laatste hut, de Kibo, deze tocht wordt moeilijker. De dessert komt eraan en de weg is lang, een open stuk, mijlenver. Het is de eerste keer dat we ons doel duidelijk in zicht krijgen, en wat is dat nog ver en hoog!

Bij aankomst aan de Kibo hut op 4720 meter gaan we meteen na de koffie rusten tot vijf uur, en dan avondeten. Carlson komt met de belangrijkste briefing: de summit nacht. We kunnen slapen, met thermisch ondergoed en kousen aan zodat deze opgewarmd zijn, tot 21u30 en om 22u30 ten laatste vertrekken we. Slapen doen we amper, gewoon door de adrenaline.

Toen het tijd werd kregen we nog een koffie of thee, kleden ons warm aan en buiten gekomen valt de temperatuur goed mee. Carlson is streng, we moeten in cordée lopen, weliswaar zonder touw en af en toe antwoorden op de vraag of alles goed gaat. Na ongeveer een uur en half vriest het en steekt een stormwind op.

WANDEL BEURS

Laat je inspireren!

Gast-Regio

Tatra gebergte
in
Slowakije

Bezoek de KBFstand

Nekkerhal Mechelen
28 en 29 september 2019
www.wandelbeurs.be

Wandelsport
Vlaanderen vzw

enjoyTATRAS

TRIP
LEFORTE

DE TOP

Drie uur later begint het water van onze camelbag te bevriezen, volgens mijn uurwerk is het -12°, en de wind blijft aanwakkeren, ik schat vijf à zes beaufort, ijs en sneeuw blazen in ons gezicht. Mijn vrouw Alice, wordt zelfs een keer omvergeblazen door de storm. We moeten twee ijsvelden over steken wat in het donker niet simpel is gezien het ijs hoge pieken heeft gevormd en het lastig stappen is. Gelukkig hebben we volle maan en werken onze hoofdlampen goed. Rust op stopplaatsen die wind luv zijn, zijn zeldzaam, de gidsen hebben gelukkig warm water bij en verplichten ons dit te drinken, onze repen zijn ook keihard en dus eten we onze koekjes maar op.

Onze eerste serieuze en rustige stopplaats is Gilmanspoint op 5685 meter, hier geven velen het op, nog 200 meter stijgen maar het lijkt enorm ver. Ik ben echt moe, Dennis en Elli zijn ook redelijk van de kaart en mijn echtgenote doet het nog steeds uitstekend. Zelfs de gidsen krijgen het moeilijk, het is al enkele decennia geleden dat er nog zoveel sneeuw en ijs lag. Nog even op de tanden bijten.

Een uurtje later zijn we op Stellapoint, 5756 meter, nu komt de top echt dichtbij, nog 100 meter. De zon komt op, niet meer het moment om te stoppen, nu op karakter, voor mij althans, de vermoeidheid laat zich voelen.

Een half uur later staan we moe maar voldaan op Uhurupeak, 5895 meter. De vermoeidheid maakt plaats voor euforie en emotie. Tijd om wat foto's te (laten) nemen, Hussein onze hulpgids is zo vrij om met ons toestel de nodige foto's te nemen, daar ben ik erg blij om.

TE KOOP IN WEBSHOP KBF Kilimanjaro (John Reader)

Een verkenning/reisverlag/fotoboek van de hoogste berg in Afrika. (Nederlandstalige uitgave)

AFDALING

Twintig minuten later beginnen we aan de afdaling, voor mij moeilijk omdat tijdens de stormwind er stof in mijn oog is gevlogen waardoor ik geen dieptezicht meer heb en me moet laten begeleiden door Carlson tot we terug op de verharde weg zijn.

Om tien uur bereiken we de Kibo hut en genieten enkele uren van dankbare rust. Na het middageten dalen we af naar de Hormbo hut waar we de laatste nacht doorbrengen.

De volgende morgen na het ontbijt worden we buiten gevraagd, al de dragers, de kok, het hulpje en onze gidsen zingen het gebruikelijke Kilimanjaro lied, dat doet deugd.

Daar Dennis en Elli zich niet goed voelen, besluiten we om met de jeep terug naar de gate te gaan, op zich ook een toffe ervaring want op zo een "weg" rijden vergt stuurmanskunst.

Na de middag krijgen we het officiële gouden diploma, dat thuis zeker een plaatsje krijgt.

Voor wie denkt dat de Kilimanjaro een walk in the park is kan het vergeten, 60 à 70% geraakt niet op de top. De Marangu route mag de makkelijkste lijken, maar doordat het de kortste is stijgt je snel en dat wordt vele wandelaars fataal.

Wij hadden fantastische gidsen die ons tempo bepaalden en alles "pole pole" lieten verlopen en geloof me, dat is absoluut niet overbodigheid.

Wij hebben deze expeditie gedaan met Monkey Adventures, ze hebben een betaalbare formule, hou er rekening mee dat fooien niet zijn inbegrepen.

Nog een gouden tip: Als je met een (huur)auto rijdt steek dan dollars in je zak want om de haverklap word je tegengehouden door de politie die corrupt is en telkens met het handje open staat. ▲

